

PLASTIC HUWELIJK

TEKST: LINDA NOORDHUIS
FOTOGRAFIE: KLAAS HUIZENGA

Bij de burens naar binnen gluren: we doen het allemaal graag. Vlieland Magazine gaat nog één stap verder. We willen weten wat er bij u boven de bank hangt. Graag luisteren we naar uw verhaal over het werk dat u bekoort, ontroert en/of troost. Renneke Meijer-Kuipers vertelt over haar ets van zeeschilderes Betzy Akersloot-Berg.

“Vijf december, dat is het leukste feest van het eiland! Dan kun je meedoen met ‘opkleden’, als eilander. Je moet het liefst een thema uitdragen; een actueel onderwerp of iets wat er het afgelopen jaar op Vlieland is gebeurd. Als toerist mag je niet opgekleed gaan, jij mag alleen kijken. Dat geheime sfeertje vóór Sinterklaas is zo verschrikkelijk leuk! Iedereen die meedoet, houdt zijn mond maar geeft kleine hints.”

De opgeklede Vlielanders lopen binnen bij inwoners die hun huizen openstellen. De bewoners en gasten raden wie ze zijn door vragen te stellen. Ze antwoorden in gebarentaal om niets van hun identiteit

te verraden. Weet je wie verschuild gaat achter het opkleedpak? Dan fluister je dit in het oor van degene die opgekleed is. De avond eindigt met een Bal Demasqué in De Stoep.

“Ons thema was dit jaar Getrouwd met plastic. Je hebt een koperen bruiloft, een zilveren, een gouden en een plastic bruiloft. Een plastic huwelijk, dat slaat op onze wegwerpmaatschappij.” Renneke Meijer-Kuipers droeg als opgeklede bruid een gelamineerd papier met de tekst: *Onze Toekomst* en de opgeklede bruidgom - Jolande van Bommel - had als tekst *Recyclebaar Plastic*. Schminken, een pruik opzetten of jezelf

dik maken met kussens, zo maak je jezelf onherkenbaar. Ik had een hele grote hoed, zodat ze moeilijk mijn gezicht konden zien.”

Voor ze verder vertelt, laat ze eerst haar blaffende Roemeense hond naar buiten. Via een organisatie die zwerfhonden opvangt, kreeg ze Jort: “Hij heeft veel te veel energie. Een lief dier maar zo getraumatiseerd. We hebben flink wat tijd geïnvesteerd in zijn opvoeding. Het is een gewone straathond: een grootbek.”

Bazaar

Liefde voor dieren en kunst had ze altijd al. Als vijftienjarige kocht Renneke een ets

van Betzy Akersloot-Berg bij de Bazaar, de opbrengst was voor de Nicolaaskerk. Ze was op zoek naar oude lijstjes voor haar kunstplaatjes en verkreeg het werk voor 75 cent. "Ik hield van kunstschilders: Van Gogh, Vermeer en Rembrandt. Als meisje kocht ik het alleen voor het lijstje. Er staat Betzy Berg onder de ets. Ik had het niet meteen gerelateerd aan Betzy Akersloot-Berg. Mijn moeder zag dat het van haar was.

Etsen heb ik vroeger gedaan op een kinderfeestje. We hadden thema-feestjes, voor de verjaardagen van dochters Marijke en Rinske. Je kon een speld horen vallen." Ook maakten haar dochters inkttekeningen toen ze klein waren. Rinske's portret hangt boven de bank: ze kijkt een beetje scheef in de spiegel om zichzelf te tekenen. Marijke maakte een kat. "Het is een verschrikkelijk leuk katje. Ik heb altijd katten gehad, ook toen ik in Groningen studeerde. Die nam ik mee in de trein en op de boot. Tijdens de lange reis deed ik een keer voorzichtig mijn tas open om te kijken. Alle jonge katten vlogen eruit! Vlak voor het volgende station hadden de passagiers en ik de katten gevangen."

Als kind was Renneke al geïnteresseerd in muziek. Haar ouders kochten een piano bij inbrengwinkel de Drumbandschuur; ze werd pianolerares. "Pianoles geven aan kinderen vond ik het leukst. We maakten samen hun eigen pianoboek. De kinderen 'speelden' hun tekeningen op de piano. Aan het kleurgebruik kon je zien hoe ze zich voelden. Met techniek en gevoel

kun je veel bereiken. Als je lichte sneeuw speelt, dan druk je de toetsen voorzichtig in om zachte vlokjes te laten vallen. Sneeuwballen gooi je met de ronde hand en werp je met de hele arm weg over het klavier."

Voor haar studie aan het Conservatorium in Groningen nam ze haar fiets van Vlieland mee. Beatrix had erop gefietst voor een werkbezoek op Vlieland. In Groningen verdween eerst het zadel en later was de rest van de koninklijke fiets gestolen. Ze kwam zonder fiets terug op Vlieland.

Bruidsboeket van poepzakjes

Daar ontmoette ze haar man Frits Meijer voor het eerst. "Frits zag ik als hulp bij mijn vader in de fietsenzaak. Ik vond hem een broekie. Hij vond me leuk en belde regelmatig op. Dan moest mijn moeder van mij zeggen dat ik niet thuis was." Jaren later zag Renneke Kuipers hem in de Haven van Harlingen. Wachtend op de boot naar Terschelling – hij zat op de Zeevaartschool - keek hij met een schuin oog naar de passagiers van de boot van Vlieland. "Ik dacht: Verhip, dat is Frits! Potverdikkeme: het is een leuke vent geworden! Tot mijn ouders' verbazing vroeg ik aan hem: 'Wil je deze zomer weer bij mijn vader in de zaak werken?'

Ze zijn duurzaam getrouwd. "Je kunt elkaar de ruimte geven en ook kun je duurzamer leven in het algemeen.

De wegwerpmaatschappij van plastic: dat kan niet meer. Ik vind dat we veel bewuster om moeten gaan met de natuur en het

is nodig om dat aan de kinderen door te geven. Recyclebaar materiaal gebruiken voor een schone toekomst, en zoveel mogelijk biologisch eten. Ik moet zelf ook goed opletten hoor, vooral met dingen weggooien. Dan denk ik: Ach, zonde, dat kan nog wel een keer gebruikt. Af en toe steek ik mijn hand in eigen boezem.

Het jacquet van de opgeklede bruidegom is gemaakt van vuilniszakken. De hoed is van plastic placemats en de verpakking van papieren keukenrollen. Dit is een trouwjurk van Marktplaats. Je moet een basis hebben. Deze heb ik helemaal vermaakt. Plastic flessen zitten er verknipt op als rozen. De grote strik is van duurzaam plastic. De sleep van de bruid is van een wegwerpdouchegordijn; haar stola ook.

Mijn bruidsboeket is van poepzakjes, als basis voor de rozen. Ze hebben een hartje van uienzakjes, gele regencapes en wegwerpdoppen van plastic flesjes. De blaadjes zijn van groene plastic vleesbakjes en ballonnen. Ik heb rood-wit plastic afrolband van bouwbedrijven als lint in het boeket verweven. We hadden veel plastic van het strand gehaald: dat gele touw en het visnet." In de tijd van Betzy Akersloot-Berg gooide men ook al van alles in zee. Plasticsoep was er nog niet.

Opkleedkunstnares en zeeschilderes

Renneke Meijer-Kuipers ontving de Oeuvreprijs voor haar opkleedkunst. Het bruidsboeket en de hoed van haar laatste opkleedkunstwerk werden tentoongesteld in Museum Tromp's Huys, het huis waar Betzy Akersloot-Berg met haar man Gooswinus Akersloot tot haar overlijden in 1922 woonde. Het huwelijk verhinderde de zeeschilderes niet om buitenlandse reizen langs de kust te maken. In een kaart aan haar man beschrijft ze haar teleurstelling over het weer als een verwachte storm uitblijft.

"Betzy was een echte kunstnares. In haar schilderijen vind ik het kleurgebruik erg mooi: veel mintgroen en donkere kleuren. Moet je al die lijstjes eens zien in deze ets. Knap hoe de kunstnares dat met een etsnaald erin zette, op een hele authentieke manier. Het antieke glas zit nog in de lijst.

Het is een woeste zee op de ets. Onstuimig. Kijk maar; er komen donkere wolken aan. Vogels stellen zich verdekt op, dan kun je al nagaan dat er storm komt. Je ziet dan stormmeeuwjes, gewone meeuwen en sterntjes. Ze maken eerst in de lucht een bepaalde beweging. Vervolgens zitten ze allemaal in een weiland, een beetje zenuwachtig met de koppen in de wind."

Ets van Betzy Akersloot-Berg

Renneke Meijer-Kuipers (r.) en Jolanda van Bommel als opgekleed bruidspaar. Foto: Karel Zijlstra

Vanuit het huis van Frits Meijer en Renneke Meijer-Kuipers kijk je uit op het Wad en de Waddenzee. Ze wijst naar buiten: "Door de lichtval op het wad lijken dat net ijsschotsjes. Ik houd veel van de natuur. Storm vind ik heerlijk. Er hangt dan een hele aparte sfeer. Lekker gespannen. Hoe hoog komt het water en moeten de waterkeringen erin? Alle Vlielanders lopen uit, naar de dijk en naar de boot. De boot gaat op tijd varen of vaart niet. Alleen als er iets met bomen of dieren gebeurt, dat vind ik erg.

De winter is heerlijk. Lange avonden om te knutselen. Als ik aan het hobbyen ben - dat doe ik het liefste 's nachts - dan hoor je niets." Zelfs haar hond stopt dan met blaffen. "Ik houd ontzettend van de stilte van de winter. Vlieland is dan voor de eilanders onder elkaar."

Linda Noordhuis werkt als artist-in-residence voor Museum Tromp's Huys, in atelierwoning Studio Betzy. Voor de rubriek Kijk Mijn Kunstwerk interviewt ze Vlielanders - en Vlielandgasten - over het verhaal achter hun favoriete

kunstwerk. Het kunstwerk kan van alles zijn: een foto, een schilderij, beeld of sieraad.

sFotograaf Klaas Huizenga maakt portretten van de geïnterviewden en het werk. Het project wordt in de zomer van 2020 afgesloten met een expositie in Museum Tromp's Huys.

Ook uw verhaal delen? Neem contact op met Linda Noordhuis via haar website (www.lindanoordhuis.nl) of via lindanoordhuis@gmail.com.